

ΕΤΟΣ 68ον

11 Οκτωβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 41 (3515)

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ο σπόρος ἐστίν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» μᾶς λέει ὁ Χριστός, σέ μία ἀπό τίς πιο ὁμορφες παραβολές πού καταγράφονται στό Εὐαγγέλιο. Μέ τή φράση αὐτή μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ λόγος, πού εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο, μᾶς κάνει νά χτίζουμε μιά καινούργια ζωὴ μέσω τῆς καρδιάς ἐάν μιλά γιά τόν Θεό καί ὁδηγεῖ στόν Θεό.

Ποῦ ἀνήκουμε;

Ὁ Χριστός μᾶς περιγράφει τίς ἀντιδράσεις τῶν ἀνθρώπων πού ἀκοῦνε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας. Θέτει ἔτσι ἐρωτήματα στόν καθέναν μας, σέ ποιά κατηγορία ἀνήκει. Εἴμαστε μόνο τυχαῖοι ἀκροατές πού ὁ διάβολος παίρνει τόν λόγο ἀπό τήν καρδιά μας, μέ ἀποτέλεσμα νά χάνεται; Εἴμαστε καλοπροαίρετοι ἀκροατές, πού ἐνώ χαιρόμαστε, διότι ὁ λόγος δίνει πνευματικές ἀξίες, ὅταν ἐρχεται ἡ ὥρα πού δοκιμαζόμαστε ἂν ἔχει γεννηθεῖ ἕνας νέος τρόπος στό νά βλέπουμε τή ζωὴ, τίς δοκιμασίες καί τίς σχέσεις μας, διαπιστώνουμε ὅτι δέν ὑπάρχει καμία ρίζα στήν καρδιά μας, μέ ἀποτέλεσμα νά ζοῦμε καί νά δροῦμε σά νά μὴν τόν ἔχουμε ἀκούσει; Εἴμαστε ἐκεῖνοι οἱ ἀκροατές πού ἀφήσαμε τόν λόγο νά καρπίσει, θέλουμε νά τόν ἐφαρμόσουμε στή ζωὴ μας, ὅμως διαπιστώνουμε ὅτι τά ἀγκάθια, δηλαδή οἱ φροντίδες γιά τήν ἐπιβίωση, ὁ πλοῦτος καί ἡ ἀγωνία γιά τή διατήρησή του, οἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, συμπνίγουν τελικά ἀκόμη καί τά ὅσα ὁ λόγος ἄρχισε νά καρποφορεῖ, συντρίβοντας τήν ψυχὴ μας; Ἡ ἀνήκουμε στήν ἀγαθὴ καὶ καλὴ γῆ, στήν καρδιά πού ἔχει τήν ἀρετὴ καὶ τὴν καλοσύνη γιά νά βγάλει καρπὸ μέσα ἀπὸ τόν πόθο τῆς σχέσης μέ τόν Χριστό; Γινόμαστε σάν τό δέντρο πού προῆλθε ἀπὸ τόν κόκκο τοῦ σιναπιοῦ καὶ σκιάζει καὶ τρέφει τά πουλιά τοῦ κόσμου καὶ τά βοηθὰ νά συνεχίσουν πιο ξεκούραστα τό πέταγμά τους, δηλαδή ὅλους ὅσοι τελικά ἀναζητοῦν ἀνάπαυση, νόημα καὶ ἀφετηρία νά πετάξουν πρὸς τόν οὐρανό;

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 5-15)

Ἡ διάδοσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ· Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν, ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυνὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιζαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυνὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι, καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάθαρτας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν, οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων, ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὄρα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Τό Εὐαγγέλιον ἀναπαύει

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τό Εὐαγγέλιον γίνεται ἴσκιος πού ἀναπαύει ἀπό τόν ἥλιο καί τόν καύσωνα τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἀφήνει τόν ἄνθρωπο νά συμπνιγεί στίς μυλόπετρες τῶν ἐπιθέσεων τοῦ πολιτισμοῦ ἀπό τή μία καί τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπό τήν ἄλλη. Ὁ Θεός θέλησε νά ζοῦμε ἐντός τοῦ χρόνου καί τοῦ τρόπου τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ὅμως μᾶς κουράζουν οἱ ἀπαιτήσεις του καί τά πρότυπα τά ὁποῖα αὐτός θέτει. Μέ τά «πρέπει» του ὁ πολιτισμός μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τόν Θεό καί μᾶς κάνει νά ζοῦμε σάν νά μήν ὑπάρχει. Τήν ἴδια στιγμή ὁ ἴδιος μας ὁ ἑαυτός, μέ τούς λογισμούς, μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ χαρακτήρα μας καί τίς ἀνάγκες μας, σέ συνέργεια μέ τόν διάβολο, μᾶς ἐπιτίθεται, ὠθώντας μας νά θέλουμε νά ἔχουμε ἀπό μόνοι μας τόν ἔλεγχο τῆς ζωῆς μας, χωρίς πίστη στήν Ἀνάστασι. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅμως δροσιζει τίς ψυχές μας. Μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά ἐκτιμήσουμε ποιές εἶναι οἱ πραγματικές μας ἀνάγκες καί ἀνοίγει τόν δρόμο γιά μιᾶ ζωὴ πνευματική, δηλαδή μέ προοπτικές αἰωνιό-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: «Ἐβγῆκε ὁ γεωργός διὰ νά σπείρη τὸν σπῶρον του. Καί ἐνῶ ἔσπερνε, μερικοὶ σπῶροι ἔπεσαν κοντά εἰς τὸν δρόμον καὶ καταπατήθηκαν καὶ τὰ πτηνά τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἔφαγαν· ἄλλοι ἔπεσαν εἰς πετρῶδες ἔδαφος καὶ ὅταν ἐφύτρωσαν, ἐξεράθησαν, διότι δέν εἶχαν ὑγρασίαν· ἄλλοι ἔπεσαν ἀνάμεσα στά ἀγκάδια καὶ ὅταν φύτρωσαν τὰ ἀγκάδια, τοὺς ἔπνιξαν τελείως· καὶ ἄλλοι ἔπεσαν εἰς καλὸν ἔδαφος καὶ ἐφύτρωσαν καὶ ἀπέδωκαν ἑκάτῳ φορές περισσότερον καρπὸν». Οἱ μαθηταὶ του τὸν ἐρωτοῦσαν τί σημαίνει ἡ παραβολή αὐτή. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε: «Σ' ἐσῶς ἔχει δοθῆ τὸ νά γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἰς τοὺς λοιποὺς δίδονται μὲ παραβολές, διὰ νά κυττάζουν ἀλλὰ νά μὴ βλέπουν καὶ νά ἀκούουν ἀλλὰ νά μὴ καταλαβαίνουν. Ἡ παραβολή αὐτή σημαίνει τὰ ἐξῆς: Ὁ σπῶρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνοι πού ἔπεσαν κοντά εἰς τὸν δρόμον εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ἄκουσαν, ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδιά τους, διὰ νά μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν. Ἐκεῖνοι δέ πού ἔπεσαν εἰς τὸ πετρῶδες ἔδαφος, εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ὅταν ἀκούσουν, δέχονται μὲ χαρὰν τὸν λόγον ἀλλὰ δέν ἔχουν ρίζαν· προσωρινῶς πιστεύουν καὶ τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας ἀπομακρύνονται. Ἐκεῖνο πού ἔπεσε στά ἀγκάδια, εἶναι ἐκεῖνοι πού ἄκουσαν, ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον τους συμπνίγονται ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ θίου καὶ ὁ καρπὸς τους δέν ὠριμάζει. Ἐκεῖνο δέ πού ἔπεσε εἰς τὸ καλὸν ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι πού μὲ καρδιά καλή καὶ ἀγαθὴ ἀκούουν τὸν λόγον, τὸν διατηροῦν καὶ καρποφοροῦν μὲ ὑπομονήν». Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἐφώνησε: «Ἐκεῖνος πού ἔχει αὐτιά διὰ νά ἀκούη, ἄς ἀκούη».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχμ. Εὐ. Ἀνωτιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ητας, πού δέν μᾶς ἀφήνει νά κουραστούμε ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τοῦ αἰῶνος τούτου.

Δέν εἴμαστε μόνοι

Τό Εὐαγγέλιο τρέφει τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ὁδηγώντας στὸν Χριστό καὶ στή σχέση μαζί του. Ἡ ἀγάπη, ἡ χαρὰ τῆς πίστες, ἡ αἴσθησις ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνος, ἡ βεβαιότητα τῆς πρόνοιαις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπέρβασις τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ, ἀκόμη κι ἂν αὐτὸ φαντάζει ἀκατανίκητο, ἀποτελοῦν προοπτικὲς πού πηγάζουν ἀπὸ τὴν υἰοθέτησις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ὡς τῆς πηγῆς πού δίνει ζωὴ. Τρεφόμεστε ἀπὸ τό Εὐαγγέλιο καὶ μπορούμε νά καρποφορήσουμε καὶ νά δώσουμε καρπὸ ἑκατονταπλασίονα, καθὼς ἀπὸ ἐμᾶς θά βγεῖ ζωὴ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Κι αὐτὸ εἶναι τελικὰ τὸ νόημα πού ἀνοίγεται στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ λόγος δέν εἶναι γιὰ ἓναν ἢ γιὰ λίγους, ἀλλὰ ἀπλώνεται στή γῆ τοῦ διπλανοῦ μας, ἀναζωογονώντας τὸν κόσμον μας.

11 Ὀκτωβρίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΛΟΥΚΑ

Τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787).
Φιλίππου ἀποστόλου ἐκ τῶν ἐπτά· Θεοφάνους ὁμολογητοῦ τοῦ Γραπτοῦ,
ἐπισκόπου Νικαίας († 850).

Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. η΄ 5-15.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Ὀκτωβρίου, Λουκᾶ ἀποστόλου.

Ἀπόστολος: Κολ. δ΄ 5-11, 14-18. – Εὐαγγέλιον: Λκ. ι΄ 16-21.

Τό Εὐαγγέλιο καί ἡ ζωὴ πού αὐτό προτείνει γίνεται ἀφετηρία γιά νά ξεκινούμε κάθε στιγμή ἀπό τήν ἀρχή. Νά προχωρᾶμε στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς μέ ὑπομονή. Νά μήν ἀπογοητευτοῦμε ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ἀπό τήν ἔλλειψη κατανόησης. Ἀπό τή σκληρότητα τῆς ἐποχῆς. Ἀπό τά ἀδιέξοδα, τά ὁποῖα προκαλοῦν κατάθλιψη. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν μᾶς κάνει ἀνθρώπους πού τά περιμένουμε ἔτοιμα. Μᾶς δείχνει ὅτι ἡ λύση στίς δυσκολίες μας δέν ἔρχεται μέσα ἀπό τίς προτάσεις τοῦ κόσμου, ἀλλά ἀπό τήν πνευματική προσπάθεια. Τῆ συγχωρητικότητα καί τήν ταπεινότητα. Καί, ταυτόχρονα, τῆ δημιουργικότητα καί τήν ἐργατικότητα, καί διά τῆς προσευχῆς καί τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἀλλά καί διά τῆς εὑρεσης ἐκείνων τῶν τρόπων πού μέ τῆ χάρη τοῦ Θεοῦ θά μᾶς βοηθήσουν νά περάσουμε ἀπό τόν σταυρό στήν Ἀνάσταση. Ἐλλοστ, «πάντα δυνατά τῷ πιστεῦντι» (Μάρκ. 9,23).

Ἡ Ἐκκλησία ἐρμηνεύει

Ὅλα αὐτά μπορούμε νά τά ζήσουμε στήν Ἐκκλησία. Ἡ παράδοση τῆς πίστεως μας, ὁ λόγος τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων, ἡ ἐμπειρία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καθιστοῦν τό Εὐαγγέλιο αὐθεντικό ὁδηγό. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν ἐρμηνεύεται μέ τόν νοῦ μας ὡς μοναδικό κριτήριο ἀλήθειας καί ἐμπνευσης, ἀλλά ἀπό τήν Ἐκκλησία πού μᾶς προφυλάσσει ἀπό λάθη καί τήν ὑπερηφάνεια ὅτι μόνο ἐμεῖς γνωρίζουμε. Ὁ λόγος πού καρποφορεῖ στήν καρδιά γίνεται ἀγάπη, ἀλήθεια, καινούργιο ξεκίνημα, ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό μας, ἀλλά καί γιά τούς γύρω μας. Χρειαζόμαστε ὁδοδείκτη, φάρο πρὸς τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Χρειαζόμαστε ὁμως καί τήν ἀπόφαση ἡ καρδιά μας νά γίνει γῆ ἀγαθῆ. Κανεῖς δέν σώζεται μόνος του!

π. Θ. Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
